

Číslo jednací: 8A 316/2011 - 47-50

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Martin Kalenda**, bytem [redacted], zastoupen JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě ze dne 3. října 2011 o poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

I. Zásah Policie České republiky provedený dne 27. 9. 2011, jímž Policie České republiky zabránila žalobci pořizovat zvukový záznam ze zasedání zastupitelstva obce Pletený Újezd, je nezákonný, a Policii České republiky se zakazuje, aby žalobci bránila pořizovat zvukové záznam ze zasedání zastupitelstva obce Pletený Újezd.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 120,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce JUDr. Petra Kočího, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem Policie České republiky, k němuž došlo dne 27. 9. 2011 tím, že Policie České republiky zabránila žalobci pořizovat zvukový záznam ze zasedání zastupitelstva obce Pletený Újezd. V žalobě uvedl, že na zasedáních zastupitelstva obce došlo již několikrát k verbálnímu konfliktu mezi žalobcem a členy zastupitelstva, zejména starostou obce, když tito nesouhlasili s tím, aby si žalobce pořizoval pro své potřeby zvukový záznam z jednání zastupitelstva.

Během zasedání zastupitelstva konaného dne 27. 9. 2011 přivolání příslušníci Policie České republiky žalobci pořizování zvukového záznamu zakázali. Když žalobce požádal o kopii úředního záznamu o tomto úkonu, policisté mu nevyhověli, takže jediným písemným důkazem jejich jednání, který má žalobce k dispozici, je úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce je přesvědčen, že pořizovat pro své potřeby zvukový záznam zasedání zastupitelstva obce, jež je ze zákona veřejné, je jeho právem, a že ke všem okolnostem lze předpokládat, že situace se bude opakovat i na dalších zasedáních zastupitelstva. Žalobce poukázal na ust. § 93 odst. 2 obecního zřízení, podle něhož je zasedání zastupitelstva obce veřejné, a na ust. § 12 odst. 1 občanského zákoníku, které stanoví, že písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejích projevů *osobní povahy* smějí být pořizeny nebo použity jen s jejím svolením. K tomu žalobce argumentoval rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. 30 Cdo 64/20041, podle něhož *„Ustanovení § 11 a § 12 obč. zák. poskytují ochranu jen těm projevům fyzických osob, jež mají osobní povahu. Osobní povahu proto – jak z logiky věci plyne – zpravidla nemají projevy, ke kterým dochází při výkonu povolání, při obchodní či veřejné činnosti.“* Z toho žalobce dovodil, že Nejvyšší soud, vycházející z teleologické interpretace ustanovení § 11–12 občanského zákoníku, omezuje aplikaci právní normy na tu oblast společenských vztahů, k jejichž regulaci je primárně určena, a omezuje tak nežádoucí působení této právní normy tam, kde má subsumpce skutkové podstaty pod ni zjevně formalistický až šikanosní charakter. Projev učiněný v průběhu veřejného zasedání zastupitelstva obce není projevem osobní povahy a pořizování zvukové nahrávky takového projevu není zásahem do osobnostních práv toho, kdo jej činí, a není tudíž protiprávním jednáním, jak chybně dovodila zasahující hlídka Policie České republiky.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zasedání zastupitelstva obce je veřejné dle ust. § 93 odst. 2 zákona o obcích. Z citovaného ustanovení tak vyplývá, že zasedání zastupitelstva obce se může zúčastnit kdokoli. Jelikož zastupitelstvo obce jako vrcholný kolektivní orgán obce rozhoduje o nejdůležitějších otázkách, týkajících se celkového chodu a hospodaření územního samosprávného celku, je žádoucí, aby občané obce měli možnost prostřednictvím institutu veřejnosti zasedání zastupitelstva obce vykonávat tímto způsobem určitý druh veřejné kontroly vůči obci. Dále se žalovaný zabýval úvahami o právních aspektech pořizování zvukového záznamu zasedání zastupitelstva obce pro potřebu obce, kde dospěl k závěru, že svolení osob, jež nejsou úředními osobami, k pořizování zvukového záznamu projevu osobní povahy lze prolomit prostřednictvím tzv. zákonné licence podle ust. § 12 odst. 2 občanského zákoníku (což se však nevztahuje k projednávané věci). Pokud jde o pořizování zvukového záznamu účastníkem zasedání zastupitelstva obce, který je soukromou osobou, vyjádřil žalovaný názor, že není možné, aby zastupitelstvo obce bránilo soukromé osobě účastníci se zasedání zastupitelstva obce v pořizování zvukového záznamu, pokud nahrávající osoba nenarušuje v souvislosti s pořizováním zvukového záznamu plynulý průběh zasedání

zastupitelstva obce. Osoba, která pořizuje zvukový záznam v průběhu zasedání zastupitelstva obce, logicky zaznamenává projevy všech přítomných osob, ať už se jedná o osoby úřední či soukromé. V případě členů zastupitelstva obce a jiných úředních osob odkázal žalovaný na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 64/2004, dle něhož se na projevy související s výkonem veřejné funkce nevztahuje soukromoprávní ochrana projevů osobní povahy.

Žalovaný však následně konstatoval, že jiná je situace, při které soukromá osoba účastní se zasedání zastupitelstva obce, vyjádří s odkazem na ust. § 12 odst. 1 občanského zákoníku nesouhlas s tím, aby projevy, které učiní na zasedání zastupitelstva, byly předmětem zvukového záznamu z tohoto zasedání, pořizovaného jinou soukromou osobou, přičemž podle žalovaného tato situace nastala rovněž v posuzovaném případě při zasedání zastupitelstva obce Pletený Újezd dne 27. září 2011. V ideálním případě by nahrávající osoba měla na základě nesouhlasu jiné osoby zaznamenávat zasedání zastupitelstva obce tak, aby nedošlo k zaznamenání projevu dotčené soukromé osoby. Je však zřejmé, že tohoto nelze v praxi dosáhnout vždy. Účast na zasedání zastupitelstva obce soukromou osobou má určitý veřejný přesah, což nepochybně vyplývá již z příslušného ustanovení zákona o obcích, které zakotvuje veřejnost zasedání zastupitelstva obce. Každý účastník zasedání zastupitelstva obce vstupuje na půdu obce dobrovolně, přičemž si je vědom veřejného charakteru zasedání zastupitelstva obce. Pokud se pak domnívá, že pořizováním předmětného zvukového záznamu ze zasedání zastupitelstva obce soukromou osobou bylo významným způsobem zasaženo do jeho osobnostních práv, může se následně domáhat ochrany soudní cestou v civilním řízení, a to vůči soukromé osobě, která pořizuje zvukový záznam ze zasedání zastupitelstva obce. Zastupitelstvo obce nemá v takovém případě zákonné možnosti, kterými by mohlo soukromé osobě zamezit či bránit v pořizování zvukového záznamu ze zasedání zastupitelstva obce. Na základě těchto tvrzení pak žalovaný dospěl k závěru, že tak lze uzavřít, že pořizování zvukových záznamů ze zasedání zastupitelstva obce může zastupitelstvo obce svým rozhodnutím omezit či vyloučit pouze v případě, kdy osoba pořizující zvukový záznam zjevně narušuje plynulý průběh zasedání zastupitelstva obce, a to v souvislosti s pořizováním zvukového záznamu. Členové zastupitelstva obce a jiné úřední osoby, které se mohou účastnit zasedání zastupitelstva obce, nemohou žádným způsobem zabránit tomu, aby jejich verbální projevy nebyly součástí zvukového záznamu pořízeného soukromou osobou, neboť se jedná o projevy vztahující se k výkonu veřejné funkce.

Ze spisového materiálu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, č.j. KRPS-175205-4/ČJ-2011-0100VO-10, vyplývá, že hlídku Policie České republiky na zasedání zastupitelstva obce dne 27. září 2011 telefonicky přivolal starosta obce Pletený Újezd z důvodu protiprávního jednání žalobce na zasedání zastupitelstva obce, jež mělo spočívat v pořizování zvukového záznamu přítomných neúředních osob, které k tomu nedaly souhlas, čímž docházelo k narušování plynulého průběhu zasedání obce. Policie České republiky poté se žalobcem sepsala úřední záznam o podání vysvětlení a následně postoupila danou věc k dalšímu řešení příslušnému správnímu orgánu - Městskému úřadu v Kladně (jako jednání, které naplňovalo znaky přestupku proti veřejnému pořádku). Postup Policie České republiky byl v daném případě zcela v souladu se zákonem.

Žalovaný dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Aps 1/2005-65 ze dne 17. března 2005, uvedl, že ochrana podle ust. § 82 a násl. soudního řádu správního je důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: žalobce musí být přímo (1.podmínka) zkrácen na svých právech (2.podmínka) nezákonným (3.podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím (4.podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5.podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6.podmínka). Není-li byt jedna jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ust. § 82 a násl. soudního řádu správního poskytnout. Zákon nepočítá s ochranou před aktuálně neexistujícími zásahy, tj. zejména před zásahy, ke kterým došlo v minulosti, ale ani před zásahy, které mohou teprve v budoucnu nastat, nejde-li o hrozbu opakování již učiněného zásahu. Podle názoru žalovaného je zřejmé, že v posuzované věci samotný zásah Policie České republiky proti žalobci na zasedání zastupitelstva obce Pletený Újezd dne 27. září 2011 v době podání žaloby již netrval, rovněž požadavek hrozícího opakování zásahu zde není naplněn. Ten by byl naplněn tehdy, pokud hrozí, že správní orgán opakováním zásahy, zpravidla obdobného charakteru, se bude snažit dosáhnout určitého zcela konkrétního a předem zřejmého cíle a k následným zásahům bude přistupovat proto, že předchozí zásah k dosažení tohoto cíle nepostačoval či nevedl. Musí jít skutečně o hrozící opakování původního nezákonného zásahu, nikoli o zásah, který sice může v mnohém vykazovat podobnost se zásahem původním, avšak ve skutečnosti jde o zásah nový, který nelze za opakování původního zásahu označit. Skutečnost, že v budoucnu může být ze strany Policie České republiky při jiném konání zasedání zastupitelstva obce Pletený Újezd zasaženo proti žalobci, nelze považovat za hrozící opakování zásahu provedeného proti žalobci dne 27. září 2011. Žalobce se dle názoru žalovaného tak žalobním návrhem domáhá ochrany před aktuálně neexistujícími zásahy, které mohou teprve v budoucnu nastat, takovou ochranu však nelze podle ust. § 82 soudního řádu správního poskytnout.

Při jednání soudu dne 13. března 2012 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud rozsudkem vyslovil, že Policii České republiky se zakazuje, aby žalobci bránila pořizovat zvukové záznamy ze zasedání zastupitelstva obce Pletený Újezd, a aby žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal postup Policie České republiky v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se především zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonné předpoklady pro uplatnění žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle ust. § 82 a násl. soudního řádu správního.

Podle ust. § 82 soudního řádu správního, ve znění platném do 31. 12. 2011, každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování.

Soud však rozhodoval již za účinnosti soudního řádu správního ve znění novely účinné od 1. 1. 2012, podle které citovaná norma stanoví, že každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Platný právní předpis tedy v době rozhodování soudu již nevyžadoval, aby trval žalovaný zásah nebo jeho důsledky anebo aby hrozilo jeho opakování, a tedy toto kritérium pro posouzení důvodnosti žaloby již v okamžiku rozhodování soudu neexistovalo. Pro úplnost však soud konstatuje, že žaloba by nemohla být nedůvodná pro nesplnění podmínky hrozby opakování zásahu, i kdyby ke změně platné právní úpravy nedošlo. Výklad ust. § 82 soudního řádu správního, jaký zaujal žalovaný ve vyjádření k žalobě, je nesprávný. Oním „opakováním zásahu“ neměl zákonodárce na mysli případ, že by se měl opakovat právě a přesně ten zásah, jenž byl důvodem pro podání žaloby. Taková situace totiž vůbec nemůže nastat, neboť v universu, v němž se mimo jiné realizují právní vztahy, plyne čas pouze jedním směrem. Jakákoliv událost (například zásah), která nastala, proběhla a skončila v konkrétním čase, je jedinečná a nemůže se již nikdy opakovat. Opakováním zásahu tedy může být jen to, že ze strany téhož správního orgánu dojde vůči téže osobě k zásahu stejného druhu. Ze zjištěných skutečností přitom vyplývá, že zásah Policie České republiky vůči žalobci, spočívající v tom, že mu bude zabráněno pořizovat zvukový záznam zasedání zastupitelstva obce Pletený Újezd, může reálně kdykoliv v budoucnosti nastat. Lze totiž důvodně očekávat, že zastupitelstvo této obce se sejde k dalším zasedáním, přičemž z vyjádření žalobce je zřejmé, že i při takových budoucích zasedáních se bude snažit pořizovat zvukový záznam.

Soud se následně zabýval podstatou sporu, tedy tím, zda pořizování zvukového záznamu ze zasedání zastupitelstva obce je anebo není skutečností, která by odůvodňovala zásah Policie České republiky proti žalobci.

Východiskem svých úvah učinil soud konstatování, že podle ust. § 93 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, zasedání zastupitelstva obce je veřejné. To znamená, že tohoto zasedání se jako divák a posluchač může zúčastnit kdokoli, tedy jak občan obce, tak i osoba s obcí nijak nespojená. Pokud by taková osoba sledující zasedání zastupitelstva obce chtěla do jednání jakkoliv zasáhnout, může tak učinit jen na výzvu, resp. se souhlasem toho, kdo zasedání zastupitelstva řídí. Stane-li se tak, pak taková osoba – přesněji vyjádřeno „její jednání“ (například proslov) – se stává součástí onoho zasedání zastupitelstva a není žádný rozumný důvod, proč by takové jednání mělo mít co do „veřejnosti“ jinou povahu, než zasedání samotné. Pokud tedy na zasedání zastupitelstva obce Pletený Újezd se stává, že v jeho průběhu se k projednávaným záležitostem vyjadřují i soukromé osoby (tedy osoby odlišné od členů zastupitelstva obce nebo od jiných volených zástupců obecní samosprávy či dalších úředních osob), pak se projevy těchto soukromých osob stávají součástí zasedání zastupitelstva obce Pletený Újezd a ztrácejí tak status projevů osobní povahy, na něž by se vztahovalo ust. § 11 a § 12 občanského zákoníku. Je-li tedy dovoleno, aby i soukromá osoba pořizovala pro své účely záznam zasedání obecního zastupitelstva, jak výslovně připustil i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, pak není

důvod bránit jí v tom, aby zaznamenávala nejen projevy členů zastupitelstva nebo dalších úředních osob, ale i projevy každé osoby, která do jednání zastupitelstva vstoupí.

Pro úplnost soud poukazuje na to, že obdobné úvahy vedl i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, avšak závěry, k nimž dospěl, jsou s těmito úvahami v rozporu.

Žalovaný výslovně konstatoval, že „Účast na zasedání zastupitelstva obce soukromou osobou má určitý veřejný přesah, což nepochybně vyplývá již z příslušného ustanovení zákona o obcích, které zakotvuje veřejnost zasedání zastupitelstva obce. Je zřejmé, že každý účastník zasedání zastupitelstva obce vstupuje na půdu obce dobrovolně, přičemž si je vědom veřejného charakteru zasedání zastupitelstva obce. Pokud se pak účastník zasedání zastupitelstva obce domnívá, že pořizováním předmětného zvukového záznamu ze zasedání zastupitelstva obce soukromou osobou bylo významným způsobem zasaženo do jeho osobnostních práv, může se následně domáhat ochrany soudní cestou v civilním řízení, a to vůči soukromé osobě, která pořizuje zvukový záznam ze zasedání zastupitelstva obce. Zastupitelstvo obce nemá v takovém případě zákonné možnosti, kterými by mohlo soukromé osobě zamezit či bránit v pořizování zvukového záznamu ze zasedání zastupitelstva obce.“

Z citovaného vyjádření je tedy zřejmé, že sám žalovaný zastává názor, že zasedání zastupitelstva obce je veřejné a že v důsledku toho se veřejnou stává i účast soukromé osoby na tomto zasedání, a že ochrany svých dotčených osobnostních práv se taková osoba může domáhat jen soudní cestou, přičemž zastupitelstvo obce nemá pravomoc bránit soukromé osobě v pořizování zvukového záznamu. V rozporu s tím však žalovaný vzápětí aproboval skutečnost, že Policie České republiky zasáhla proti žalobci z důvodu protiprávního jednání, které mělo spočívat právě v pořizování zvukového záznamu přítomných neúředních osob, jež k tomu nedaly souhlas, čímž docházelo k narušování plynulého průběhu zasedání obce, a konstatoval, že postup Policie České republiky byl zcela v souladu se zákonem.

Toto vyjádření je naprosto vnitřně rozporné a v důsledku toho nesrozumitelné. Není nijak vysvětleno, v čem žalobcovo jednání narušuje plynulý průběh zastupitelstva obce, a proč byl nutný a zákonný zásah policie, ačkoliv se dotčené osoby měly bránit žalobou k soudu ve věcech občanskoprávních.

Za relevantní pak soud nepovažuje ani tvrzení o tom, že žalobcovo jednání naplňovalo znaky přestupku proti veřejnému pořádku. Z obsahu správního spisu vyplývá, že opatřením Policie České republiky, obvodního oddělení Unhošť č.j. KRPS-192928-4/PŘ-2011-010321 ze dne 30. 9. 2011 bylo Magistrátu města Kladna oznámeno podezření žalobce z přestupku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 přestupkového zákona.

Podle ust. § 46 odst. 1 přestupkového zákona přestupkem je porušení i jiných povinností, než které jsou uvedeny v § 21 až 45, jestliže jsou stanoveny zvláštními právními předpisy včetně nařízení obcí, okresních úřadů a krajů.

Podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) cit. zákona přestupku se dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.

Z obsahu správního spisu však nijak nevyplývá, že by žalobce měl porušit nějakou povinnost, stanovenou zvláštními právními předpisy včetně nařízení obcí, okresních úřadů a krajů; ani v oznámení přestupku, ani ve vyjádření žalovaného k žalobě není žádná taková povinnost specifikována. Rovněž není zřejmé, že by žalobce neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, když především není zřejmé, kdo by měl v projednávané věci onou úřední osobou být a jakou výzvu by měl žalobci adresovat. Lze jen spekulovat o tom, že touto úřední osobou patrně nemohl být starosta obce Pletený Újezd a nemohlo jít o výzvu k ukončení zvukového záznamu zasedání zastupitelstva, neboť sám žalovaný ve vyjádření k žalobě výslovně uvedl, že „Zastupitelstvo obce nemá v takovém případě zákonné možnosti, kterými by mohlo soukromé osobě zamezit či bránit v pořizování zvukového záznamu ze zasedání zastupitelstva obce.“

Závěr soudu o bezpodstatnosti podezření z přestupku pak doplňuje i rozhodnutí komise k projednávání přestupků Města Unhošť č.j. P-5098/11 ze dne 29. 2. 2011, jež v kopii předložil žalobce, a z něhož je zřejmé, že tento správní orgán řízení ve věci obou přestupků zastavil.

Na základě shora uvedených úvah tedy dospěl Městský soud v Praze k závěru, že jednání zastupitelstva obce obecně - a obce Pletený Újezd jmenovitě - je podle ust. § 93 odst. 3 obecního zřízení veřejné, což se týká všeho, co v průběhu tohoto zasedání odehraje, tedy včetně případných proslovů či jiných projevů soukromých osob, tedy těch, které nejsou členy zastupitelstva obce a ani jinak nejsou spojeny s fungováním obecní samosprávy. Každý je oprávněn pořizovat si pro své účely zvukový záznam zasedání zastupitelstva obce, a to včetně proslovů či jiných projevů soukromých osob, neboť nemají charakter projevů osobní povahy. Pokud by i přesto některá ze soukromých osob měla za to, že pořizováním zvukového záznamu jejího vystoupení v rámci zasedání zastupitelstva obce jsou dotčena její osobnostní práva, může se ochrany těchto práv domáhat jen cestou žaloby k soudu ve věcech občanskoprávních, neboť řešení takového sporu náleží výhradně do působnosti a pravomoci soudu. Zejména je třeba zdůraznit, že řešení takového sporu nenáleží mezi úkoly Policie České republiky a její orgány tedy nemohou do takových sporů jakkoliv zasahovat, a to ani tím způsobem, že jednání některé z osob označily za přestupek. Soud proto dospěl k závěru, že zásah Policie České republiky byl nezákonný, neboť k němu nebyl žádný zákonný důvod – žalobce neporušoval žádnou povinnost, uloženou mu zákonem, a jeho jednání nezasahovalo do sféry práv jiných osob, přičemž rozhodnutí případného sporu o to nespadlo do působnosti a pravomoci Policie České republiky.

Vycházeje z dikce ust. § 87 odst. 2 soudního řádu správního ve znění účinném od 1. 1. 2012 soud proto rozsudkem určil, že provedený zásah policie České republiky byl nezákonný, a vzhledem k tomu, že hrozí jeho opakování, zakázal správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval; vzhledem k tomu, že šlo o zásah ozbrojeného bezpečnostního sboru, uložil soud tento zákaz Ministerstvu vnitra, tedy správnímu orgánu, kterému je takový sbor podřízen.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby a z návrhu na předběžné opatření v celkové výši 3000,- Kč, dále z odměny advokátovi za tři úkony právní služby po 2100,- Kč a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč, zvýšené o sazbu daně z přidané

hodnoty podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, a konečně z náhrady cestovného ve výši 480,- Kč podle specifikace na čl. 38 soudního spisu; náhradu v celkové výši 12 120,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Petra Kočího, Ph.D., advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. března 2012

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová